

Бойовики віддали тіла 12 бійців за фуру з манкою

За пропущену фуру з гуманітарною допомогою бойовики видали тіла 12 бійців. Про це у своєму Facebook написав депутат міськради Кривого Рогу, куратор батальйону «Кривбас» Микола Колесник. «За пропущену фуру з манкою крупною бойовики віддали тіла дванадцяти наших загиблих товаришів, Героїв з 93-ї, 72-ї бригад і інших підрозділів ЗСУ тепер будуть поховані з почестями вдома», — написав він.

Суд скасував монополію «Нафтогазу»

Окружний адміністративний суд скасував постанову Кабміну, згідно з якою близько 170 великих промислових споживачів зобов'язали до 28 лютого 2015 року закуповувати природний газ тільки у НАК «Нафтогаз України». Як повідомлялось, уряд постановами № 596 і 599 від 7 і 12 листопада зобов'язав близько 90 компаній купувати газ виключно у НАК «Нафтогаз України», а потім постановою № 647 від 26 листопада цей список був збільшений майже до 170 компаній.

13

Відомості.інфо №50 (742)

25 - 31 грудня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

Соціум

Допомагає людям долати недугу

Тетяна Тахасюк — інвалід I групи. Переніши у одну операцію і дитинстві, перемагаючи фізичний і душевний біль та ледь не втративши зір, вона не тільки вижила, а й довела іншим, що хвороба — не привід зламатися й опустити руки. Дівчина володіє технікою тхеквондо, має вищу освіту і допомагає відновлювати здоров'я хворим, які перенесли інсульт, інфаркт, важкі травми, й тим, хто страждає від ДЦП. Окрім того, вона постійно вдосконалює свої навички, розвивається та планує попрактикуватися за кордоном. Головний принцип, яким керується у житті, — не здаватися і йти вперед.

Доля цієї дівчини з самого початку виявилася жорстокою до неї. Ще в утробі матері вона зіштовхнулася зі страшною хворобою, яка назавжди змінила її життя. Проте, незважаючи на фізичний і душевний біль, не стала слабкою, не відгородилася від світу. А навпаки — допомагає таким, як сама, та реалізує себе у житті.

У невеличкий кабінет із тренажерами зайшов чоловік у супроводі жінки. Одна рука майже нерухома, координація рухів змінена. Жінка допомогла йому зняти верхній одяг, і він із допомогою Тетяни став займатися на тренажерах.

— Це наш колега — лікар, — каже реабілітолог Нововолинської лікарні, інвалід I групи Тетяна Тахасюк. — Внаслідок інсульту в нього майже не працює рука. І сьогодні він проходить у нас реабілітацію.

Чоловік робить вправи на тренажерах, а Тетяна продовжує розмову, інколи відволікаючись, щоб допомогти йому.

— У моєї мами під час вагітності виявили токсоплазмоз (поширена паразитна інфекція, що може становити серйозний ризик для ненародженої дитини і призвести до порушення розвитку її нервової системи, а іноді й до загибелі плода. — Авт.), — ділиться Тетяна. — Та тоді ще ніхто й подумати не міг, у що це обернеться для мене і для нашої родини. Наслідки хвороби я відчула майже одразу після народження. Але лікарі не могли виявити її на початку. Тому аж у восьмимісячному віці вдалося встановити правильний діагноз і мені зробили першу операцію, по-

Тетяна Тахасюк із пацієнтом

тім — ще чотири. Спочатку на очі з'явилася катаракта, згодом — відшарування сітківки. В результаті на одне око я перестала бачити. Пізніше почав розвиватися сколіоз, який із 4-го ступеня перейшов у 2-й. А за ним — кишкова та спинна грижі. Допомогти зголосилися в «Охматдиті». Мені пощастило з лікарем. Ним виявився відомий хірург-ортопед Анатолій Левицький, який лікував Леоніда Кучму. До нього на прийом не кожен міг потрапити. Оглянувши мене, він сам зголосився допомогти. Після операції на спині я кілька місяців ходила у корсеті. На жаль, зовсім ліквідувати хворобу не вдалося, але вийшло зупинити. Майже половину свого життя я провела у лікарняних палатах. А коли проходила післяопераційний курс реабілітації у різних санаторіях, помічала, як у хворих після занять на тренажерах відновлюються рухи, починають працювати нерухомі раніше частини тіла. У мене тоді виникло бажання ось так колись допомагати людям.

Навчаючись у школі, довелося

зіштовхнутися з особливим ставленням учнів до мене. Не всі, правда, але були ті, хто насміхався та намагався глузувати з мене. Щоб уміти постояти за себе у таких випадках, я записалася на тхеквондо. Пам'ятаю, як одного разу, була вже у дев'ятому класі, довелося застосувати свої навички. Один старшокласник постійно глузував із мене й усіляко старався задіти. Тоді я не витримала і дала відкоша. Та так, що він до сьогодні мене обходить десятою дорогою. І коли зустрічаємося, то під час привітання називає мене «Ксена».

Я завжди розуміла, що відрізняюся від інших, але не робила з цього проблеми. Жила і продовжувати жити повноцінним життям. Після закінчення школи вступила до інституту розвитку людини на факультет «Фізична реабілітація фізкультури і спорту». Чому саме туди? Тому що мені хотілося допомагати ставати на ноги тим, хто зіштовхнувся з хворобами і травмами, а ще там надаються переваги людям із обмеженими фізичними можливостями. Але у ди-

тинстві була мрія стати археологом. Дуже вже захоплювало все стародавнє, розкопки, хотілося поїздити побачити світ. Для мене це романтика, переповита із сивою давниною. Та доля розпорядилася по-своєму.

Отримавши диплом бакалавра, одразу приступила до практики, яку проходила у Нововолинській центральній міській лікарні в кабінеті лікувальної фізкультури, що до того часу був узагалі закритий. Паралельно я продовжувала навчання на магістратурі. Після закінчення вищу мене взяли на роботу в міську лікарню. Завдяки головному лікарю Віктору Морозу, який із розумінням поставився до мене та моєї колеги і дав можливість займатися реабілітацією. Моя колега — інвалід по зору, вона майже нічого не бачить. Але її руки творять дива. Вона — масажист. Ось так, не бачачи людини, знає кожну точку на її тілі. У мене є ще друг — Ігор Супрун, інвалід I групи. Він із дитинства хворіє на ДЦП. Цей хлопець не рухається та майже не говорить, але однією ногою працює на комп'ютері.

Майже половину свого життя я провела у лікарняних палатах. А коли проходила післяопераційний курс реабілітації у різних санаторіях, помічала, як у хворих після занять на тренажерах відновлюються рухи, починають працювати нерухомі раніше частини тіла. У мене тоді виникло бажання ось так колись допомагати людям

Коли перебувала на оздоровленні у санаторії імені Бурденка, що у Саках, доля звела з різними людьми. Зокрема, у мене була можливість познайомитися з параолімпійськими чемпіонами України, потоваришувати

ти з грузинами, татарами. А ще я переймала досвід у місцевих реабілітологів, який використовую сьогодні у роботі. Працювати доводиться на старих тренажерах, але розробляю нові вправи. І хочу сказати, що результати їх впровадження позитивно впливають на хворих. А головне у моїй роботі — це бачити результат.

Зупинятися на досягнутому я не збираюся. Сьогодні веду перемовини з польськими колегами. Хочу поїхати до Варшави і попрацювати у реабілітаційному центрі. Переїняти їхні методи та поділитися своїми. Перші кроки у цьому напрямку вже почала робити. До мене на реабілітацію приїздив громадянин Польщі Мар'ян Коперник. Після пройдених процедур відчув зміни на краще і обіцяв ще приїхати. Хочу додати, що маю польське коріння. Мій прадід Казимир Дзидовський — поляк. Багато років тому він одружився на моїй прабабусі Ганні, українці. А дідові двоюрідні сестри були монашками. Сьогодні я підтримую стосунки з сестрами Каролінкою, Терезою та Антонією, які служать у луцькому костелі. Тож із Польщею у мене багато чого пов'язано. Але у планах — робота в Україні та запровадження нових методів реабілітації. Хочу, щоб люди, які потребують допомоги реабілітолога, отримували її, а результати давали свої плоди.

Спілкуючись із Тетяною, була приємно вражена її оптимізмом і щирістю. Вона з таким захватом розповідає про свою роботу, успіхи та плани на майбутнє, що мимоволі забуваєш про те, що дівчина є інвалідом. Не від кожної здорової людини можна почути щось подібне. Ми часто скаржимося на життя, не розуміючи насправді його цінності. Якій дрібниці нам здаються неподоланими проблемами, через які інколи виникає бажання померти. Але коли зіштовхуємося зі справжніми негараздами чи важкою хворобою, прокидається величезна жага до життя. У Тетянки, попри низку проблем зі здоров'ям, жага до життя була і залишається завжди. Дівчина ні на секунду не опускала рук, навіть коли було зовсім важко. Сьогодні вона вчить цього усіх. «Головне — не здаватися. І завжди йти вперед», — упевнена Таня.

Жанна МАРКОВСЬКА

Волиняни — чемпіони України з лижного туризму

Поблизу села Буковець Івано-Франківської області відбувся чемпіонат України з лижного туризму серед дорослих, організований Міністерством молоді та спорту й Федерацією спортивного туризму України. Волинь представляла збір-

на команда обласної ФСТ, до складу якої входили працівники та вихованці обласного Центру туризму, спорту та екскурсій — Олександр Оришко, інструктор із туризму ЦТСЕ, майстер спорту, Тетяна Гись — студентка Інституту фізичної культури та

здоров'я, Іван Гаць — студент Кременецького педагогічного коледжу та Дмитро Тимошук — учень ЗОШ № 13 м. Луцька.

Протягом трьох днів спортсмени змагалися на різних дистанціях найвищого V класу на особистій і командній «Смузі перешкод», «Лижному маршруті». Волиняни продемонстрували високий рівень спортивної майстерності, виборовши перші місця на всіх дистанціях й, відповідно, I місце у загальному заліку. Приємно відзначити, що в особистому заліку серед чоловіків свою беззаперечну майстерність показав капітан команди Олександр Оришко, а серед жінок — Тетяна Гись, які

й стали чемпіонами України з лижного туризму.

Крім того, у змаганнях узяла участь і дитяча збірна — вихованці обласного Центру туризму, спорту та екскурсій, які в той час проводили навчально-тренувальні збори з підготовки до Кубка України серед юніорів із лижного туризму. Незважаючи на складний рівень змагань, наші юніори зуміли посісти III місце у загальному заліку, маючи у своєму активі II, III та IV місця на різних дистанціях. Для них це стало своєрідним етапом підготовки до Всеукраїнських змагань із лижного туризму, які відбудуться у січні 2015 року у Львівській області.

Діти отримали подарунки від шефів

До Дня святого Миколая Управління СБУ у Волинській області традиційно відвідало підшефну Заболоттівську спеціалізовану загальноосвітню школу-інтернат, що у Ратнівському районі, де на сьогодні навчається та проживає близько 100 дітей із різними вадами розвитку. Вихованці старанно підготувалися до свята, вивчили безліч пісень, віршів та музичних постановок, підготували листівки та плакати святому Миколаю. Як і усі дітлахи, вони мріяли про подарунки та просили миру для України. Управління Служби безпеки подарувало всім вихованцям закладу солодощі, меблі для їдальні, а також кошти на річну підписку на дитячі періодичні видання.